

Sygn. akt II K 1422/15

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

6 kwietnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Maria Migon - Karwowska

Protokolant: Kalina Oziemska

w obecności Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Jeleniej Górze – **Bernadety Bartkowiak - Soji**

po rozpoznaniu

s p r a w y : **A. P.**

syna M. i Z. z domu S.

urodzonego (...) w J.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 12 listopada 2014 r. w sprawie o sygn. akt II K 420/14, obejmującym skazania:

A. wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 5 listopada 2013 r. w sprawie II K 1333/13 za występki z art. 279 § 1 k.k. popełnione w nocy z 15/16 lipca 2013 r., dnia 23 czerwca 2013 r., dnia 27 czerwca 2013 r., w nieustalonym dniu w przedziale czasowym między dniem 29 czerwca 2013 r., a 1 lipca 2013 r., w dniu 5 lipca 2013 r., w dniu 13 lipca 2013 r. i za występki z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. popełniony dnia 8 lipca 2013 r. na karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz za występki z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w okresie od 1 lipca 2013 r. do 15 lipca 2013 r. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, którym orzeczono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;

B. wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 23 października 2013 r. w sprawie II K 2162/12, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z 25 lutego 2014 r. w sprawie VI Ka 18/14 za występki z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełniony 20 lipca 2012 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

na mocy którego wymierzono mu karę łączną 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności;

2. wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 18 kwietnia 2014 r. w sprawie II K 235/14 za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., popełnione 6 listopada 2013 r., w okresie od 8 do 11 listopada 2013 r., 13 listopada 2013 r., 23 listopada 2013 r., 28 listopada 2013 r., 1 grudnia 2013 r., na karę 2 lat pozbawienia wolności;

3. wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 13 maja 2015 r. w sprawie II K 912/14, zmienionym na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z 22 września 2015 r. w sprawie o sygn. akt VI Ka 393/15, za czyn z art. 190 § 1 k.k. i art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k., popełniony w okresie od 11 października 2013 r. do 4 grudnia 2013 r., na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

I. na podstawie art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy skazanemu **A. P.** karę łączną pozbawienia wolności i kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem łącznym opisanym w pkt 1 części wstępnej wyroku i wyrokami opisanymi w pkt 2 i 3 części wstępnej wyroku i wymierza mu karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w pkt I części dyspozytywnej wyroku kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu **A. P.** okresy odbytych kar pozbawienia wolności w sprawach opisanych w pkt 1, 2 i 3 części wstępnej wyroku;

III. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy prawo o adwokaturze zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. H. kwotę 120 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu oraz kwotę 27,60 złotych tytułem podatku VAT;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia skazanego **A. P.** od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sygn. akt II K 1422/15

UZASADNIENIE

17 listopada 2015 roku zostało wszczęte z urzędu postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego wobec skazanego A. P.. W toku prowadzonego postępowania Sąd ustalił, iż A. P. był skazany następującymi wyrokami:

4. wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 12 listopada 2014 r. w sprawie o sygn. akt II K 420/14, obejmującym skazania:

C. wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 5 listopada 2013 r. w sprawie II K 1333/13 za występki z art. 279 § 1 k.k. popełnione w nocy z 15/16 lipca 2013 r., dnia 23 czerwca 2013 r., dnia 27 czerwca 2013 r., w nieustalonym dniu w przedziale czasowym między dniem 29 czerwca 2013 r., a 1 lipca 2013 r., w dniu 5 lipca 2013 r., w dniu 13 lipca 2013 r. i za występki z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. popełniony dnia 8 lipca 2013 r. na karę 2 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz za występki z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełniony w okresie od 1 lipca 2013 r. do 15 lipca 2013 r. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności, którym orzeczono karę łączną 3 lat pozbawienia wolności;

D. wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 23 października 2013 r. w sprawie II K 2162/12, zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z 25 lutego 2014 r. w sprawie VI Ka 18/14 za występki z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. popełniony 20 lipca 2012 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

na mocy którego wymierzono mu karę łączną 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

5. wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 18 kwietnia 2014 r. w sprawie II K 235/14 za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., popełnione 6 listopada 2013 r., w okresie od 8 do 11 listopada 2013 r., 13 listopada 2013 r., 23 listopada 2013 r., 28 listopada 2013 r., 1 grudnia 2013 r., na karę 2 lat pozbawienia wolności.

6. wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 13 maja 2015 r. w sprawie II K 912/14, zmienionym na mocy wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze z 22 września 2015 r. w sprawie o sygn. akt VI Ka 393/15, za czyn z art. 190 § 1 k.k. i art. 190a § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k., popełniony w okresie od 11 października 2013 r. do 4 grudnia 2013 r., na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

dowód: dane o karalności k. 13-16, odpisy orzeczeń k. 19-20, 21-23, 24, 35-36,

A. P. jest kawalerem i posiada dwoje dzieci. Był wielokrotnie karany sędownie. Od 6 grudnia 2013 roku przebywa w warunkach izolacji więziennej. Odbywa karę w systemie terapeutycznym dla skazanych z niepsychotycznymi zaburzeniami psychicznymi lub upośledzonych umysłowo. Ma zdiagnozowaną osobowość dyssocjalną i uzależnienie

od alkoholu. Nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej. W czasie pobytu w izolacji więziennej był 14 razy karany dyscyplinarnie, przede wszystkim za wulgarne i obelżywe odnoszenie się do funkcjonariuszy oraz dokonywanie samouszkodzeń o podłożu instrumentalnym. Sześciokrotnie nagradzany regulaminowo ze względów wychowawczych. W ostatnim okresie w stosunku do przełożonych jest regulaminowy, wcześniej prezentował wrogie nastawienie. Ze współosadzonymi nie odnotowano sytuacji konfliktowych. Od 25 września 2014 r. skazany jest objęty szczególnymi oddziaływaniami penitencjarno – ochronnymi; ma założoną kartę osoby zagrożonej podjęciem próby samobójczej. Od niedawna ma sporządzony Indywidualny Program Terapeutyczny; zadeklarował realizację zawartych w nim zadań. Należy dbać o porządek. Czas wolny przeznaczają na zajęcia własne. Nie jest zatrudniony z uwagi na brak wolnych etatów. Opinia o skazanym w Areszcie Śledczym w J. jest negatywna.

Aktualnie A. P. pozostały do wykonania kary pozbawienia wolności wymierzone mu wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 18 kwietnia 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 235/14 (początek kary 15 maja 2014 r. – koniec kary 14 maja 2016 r.), wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 12 listopada 2014 roku w sprawie o sygn. akt II K 420/14 (początek kary 14 maja 2016 r. – koniec kary 4 lipca 2019 r.) oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 13 maja 2015 roku w sprawie o sygn. akt II K 912/14 (początek kary 4 lipca 2019 r. – koniec kary 29 kwietnia 2020 r.)

dowód: informacja o stanie wykonywanych kar oraz opinia o skazanym k. 34.

Sąd zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności zauważyć należy, iż na mocy ustawy z dnia 20 lutego 2015 roku o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 20.03.2015 r. poz. 396) z dniem 1 lipca 2015 roku zmianie uległy przepisy rozdziału IX kodeksu karnego, zatytułowanego „Zbieg przestępstw oraz łączenie kar i środków karnych”. Niemniej jednak z treści art. 19 ust. 1 przywołanej wyżej ustawy wynika, iż przepisów art. IX kodeksu karnego w brzmieniu określonym niniejszą ustawą nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Oczywiste jest, iż ostatni wyrok skazujący wydany wobec A. P. uprawomocnił się 22 września 2015 roku, a zatem w realiach niniejszej sprawy z mocy prawa (wynikającego wprost z art. 19 ust. 1 cyt. wyżej ustawy) stosuje się przepisy rozdziału IX Ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny (m.in. art. 85 i następne) w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 roku. Przepisy uprzednio obowiązujące mają zatem zastosowanie wyłącznie przy ustaleniu przesłanek, o jakich stanowi art. 4 § 1 k.k. Sąd zobowiązany był zatem ustalić, czy przepisy uprzednio obowiązujące (do dnia 30 czerwca 2015 roku) były dla A. P. względniejsze niż obowiązujące obecnie.

Sąd wydaje bowiem wyrok łączny w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów wówczas, gdy zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej (art. 569 § 1 k.p.k.).

Warunki do orzeczenia kary łącznej (do dnia 30 czerwca 2015 r.) spełnione były wówczas, gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu (art. 85 Ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.). Dodać należy, że potrzeba wydania wyroku łącznego zachodziła wówczas, gdy sprawca przed datą pierwszego wyroku skazującego popełnił wiele przestępstw, ale - z różnego rodzaju przyczyn - nie został za nie skazany jednym wyrokiem, lecz wieloma wyrokami. Rodziło to konieczność w wyroku łącznym, takiego łączenia kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa, jakie miałyby miejsce, gdyby sprawy o te przestępstwa były rozpoznawane w jednym postępowaniu, a więc łączenia je w taki sposób, w jaki zostałyby połączone w pierwszym wyroku skazującym. Oznacza to, że granicą wyznaczającą możliwość łączenia kar w wyroku łącznym była data wydania pierwszego wyroku skazującego. Przestępstwa popełnione po tej dacie mogły tworzyć odrębny zbieg, skutkujący orzeczeniem odrębnej kary łącznej.

Zgodnie z art. 85 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 roku) jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu, sąd orzeka karę łączną.

Podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89, w całości lub w części kary lub kary łączne za przestępstwa, za które wymierzono kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu (§ 2 art. 85 k.k.). Oznacza to, iż łączeniu podlegają wyłącznie kary tego samego rodzaju (albo inne podlegające łączeniu – art. 87 § 1 i 2 k.k.) podlegające wykonaniu. Brak jest możliwości orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności obejmującej już wykonane kary pozbawienia wolności (gdyż te nie podlegają wykonaniu).

Mając na względzie powyższe zasady oraz uznając za wiarygodne dowody z dokumentów Sąd ustalił, że stosując przepis art. 85 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. (tj. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015 roku) możliwe było połączenie skazanemu kar pozbawienia wolności wynikających z wyroków Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze: z 18 kwietnia 2014 roku w sprawie II K 235/14 (2 lata pozbawienia wolności) i z 13 maja 2015 roku w sprawie II K 912/14 (10 miesięcy pozbawienia wolności). Z kolei stosując przepisy art. 85 § 1 i 2 k.k. (obecnie obowiązujące) możliwe było połączenie skazanemu wymienionych powyżej kar pozbawienia wolności oraz kary łącznej orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 12 listopada 2014 r. w sprawie o sygn. akt II K 420/14 (3 lata i 10 miesięcy pozbawienia wolności). Wszystkie wymienione wyżej kary pozbawienia wolności podlegają bowiem wykonaniu.

Mając na względzie fakt, iż stosując ustawę obowiązującą uprzednio (art. 85 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.) można było połączyć A. P. dwie kary pozbawienia wolności, zaś stosując ustawę nową można było połączyć skazanemu trzy kary pozbawienia wolności Sąd uznał, że ustawa poprzednio obowiązująca nie będzie dla A. P. względniejsza, toteż orzekając o karze łącznej w wyroku łącznym zastosował przepisy aktualnie obowiązujące, w brzmieniu od 1 lipca 2015 r. Ponieważ wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 18 kwietnia 2014 roku w sprawie II K 235/14 A. P. został skazany za ciąg przestępstw podstawą prawną orzeczenia kary łącznej winny być przepisy art. 91 § 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k.

Według art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 r. Sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy, nie przekraczając jednak 810 stawek dziennych grzywny, 2 lat ograniczenia wolności albo 20 lat pozbawienia wolności. Zasady wymiaru kary łącznej określone w § 1 stosuje się odpowiednio, jeżeli przynajmniej jedną z kar podlegających łączeniu jest już orzeczona kara łączna (§ 3 art. 86 k.k.). Wymierzając skazanemu karę łączną pozbawienia wolności w związku z połączeniem kar pozbawienia wolności dopuszczalne było wymierzenie jej w granicach od 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności do 6 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Z istoty kary łącznej wynika, że może ona zostać wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji, kumulacji bądź też asperacji. System absorpcji kar znajduje zastosowanie w stosunku do skazanych, których wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową, popełnili oni przestępstwa o nieznacznym stopniu szkodliwości społecznej, niewielkim rozmiarze winy, orzeczono wobec nich kary w minimalnym rozmiarze, a nadto poddali się resocjalizacji, zrywając z dotychczasowym nagannym trybem życia. Natomiast system kumulacji kar stosuje się wobec sprawców niepoprawnych, którzy z popełniania przestępstw uczynili sobie źródło utrzymania, dopuścili się czynów o znacznej społecznej szkodliwości i wysokim rozmiarze winy. Szczególne dyrektywy, którymi Sąd winien się kierować przy podejmowaniu decyzji o wymiarze kary łącznej wymienia przepis art. 571 § 1 k.p.k. Zgodnie z jego treścią należało uwzględnić opinię o zachowaniu się skazanego podczas odbywania kary, informację o jego warunkach rodzinnych i majątkowych oraz o stanie jego zdrowia, jak również dane o odbyciu kar z poszczególnych wyroków. Poza tymi regułami należało mieć na uwadze także dyrektywy ogólne sformułowane w art. 53 § 1 i 2 k.k.

Uwzględniając powyższe dyrektywy Sąd, wymierzył skazanemu karę łączną 5 lat pozbawienia wolności. Sąd orzekając karę łączną w takim wymiarze kierował się tym, iż kary wymierzone skazanemu w wyrokach podlegających połączeniu dotyczyły głównie przestępstw godzących te same dobra chronione prawem (mienie i wolność) – zachodziła zatem tożsamość przedmiotowa tych czynów. Z drugiej strony Sąd miał na względzie okoliczność, iż skazany działał w długim, półtorarocznym okresie – od lipca 2012 roku do grudnia 2013 roku. Na taki wymiar kary miała również wpływ opinia, jaką skazany posiada w jednostce penitencjarnej, a jest to opinia negatywna. Zauważył jednak Sąd, iż w ostatnim okresie zachowanie skazanego uległo poprawie i okoliczność tę uwzględnił przy wymiarze kary łącznej. Te okoliczności, w ocenie Sądu, przemawiają przeciwko stosowaniu zasady pełnej absorpcji przy określaniu wymiaru kary łącznej. Niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji,

jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji, jak wskazano powyżej, traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia. Takiego szczególnego uzasadnienia Sąd w tej sprawie się nie dopatrył. Priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada absorpcji.

W ocenie Sądu skazany A. P. nie wyciągnął jeszcze należytych wniosków z orzeczonych względem niego kar. Skazany w niedostatecznym stopniu uświadomił sobie nieopłacalność popełniania przestępstw oraz wdrożył się do przestrzegania zasad porządku prawnego i współżycia społecznego. Zdaniem Sądu kara łączna 5 lat pozbawienia wolności wymierzona skazanemu będzie wystarczająca dla osiągnięcia zakładanych wobec A. P. celów kary zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i ogólnej. Według Sądu wymiar kary łącznej zagwarantuje, że skazany w sposób trwały zmieni sposób swego życia i nie wkroczy ponownie na drogę przestępstwa, poddając się ostatecznie procesowi resocjalizacji.

Stosownie do treści art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej kary łącznej Sąd zaliczył skazanemu okres odbytych przez niego kar pozbawienia wolności w poszczególnych sprawach.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26.05.1982 r. Prawo o adwokaturze Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. H. kwotę 120 złotych tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu oraz kwotę 27,60 złotych tytułem podatku VAT.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. z uwagi na sytuację majątkową skazanego, przebywającego w jednostce penitencjarnej, uznając uiszczenie tych kosztów przez skazanego za zbyt uciążliwe.